

Nori de sub cerul din marele joc

Daniel Vișan-Dimitriu

Spune-mi, femeie cu părul tăciune,
Ochi de-ntuneric și gură de foc,
Cine pe lume-ar putea să-ți îmbune
Inima smulsă din marele joc?

Cine-ar putea să-ți rămână în gânduri
Și să te-alunge din ploile reci?
Spune-mi ori, poate, îmi scrii două rânduri
Despre pierdutele tale poteci.

Cum de, sub pleoape, sunt norii de ploaie
Tulburi ca ceața pătrunsă de fum?
Unde-s privirile care înmoaie
Inimi de piatră în marele drum?

Vino și spune-mi ce poate s-aline
Vremea din cerul pe care-l suporti
Ca pe-un blestem ce apasă pe tine
Și te împinge-n temutele porți.

Poate-mpreună, cu ochii pe ceruri,
Îl vom învinge și vom reuși
Norii să-i facem pierduți în eteruri
Și, prin senin, să-ncercăm a zâmbi.